

A collage of historical documents, photographs, and maps, overlaid with a semi-transparent text box. The background features various items: a newspaper clipping with the word 'MEMORIAS' visible, several black and white photographs of people and buildings, a map of a region, a pencil, a pen, and a small container. The overall tone is sepia and historical.

**QUE ELS SEUS NOMS
NO S'ESBORRIN DE LA
HISTÒRIA...**

**PROJECTE MEMÒRIA HISTÒRICA 4t d'ESO
curs 2020-2021**

UN HOMENATGE EN FORMA DE RELATS

Aquest any el projecte va començar amb una pregunta:

Recordem els noms i cognoms dels nostres avis i besavis?

Molts alumnes no recordaven tots els cognoms dels avis i la majoria no coneixien ni noms ni cognoms dels besavis. Tampoc sabien res de la seva vida. Llavors ens vam fer la resta de preguntes:

Quins fets històrics havien viscut els nostres familiars? Com els podien haver afectat? Potser, com tants altres milions d'anònims, havien estat els veritables protagonistes de les guerres, els exilis i les crisis que estudiàvem a les classes d'història...?

Les respostes a aquestes preguntes les trobareu en aquest llibre escrit pels alumnes de 4t d'ESO A, 4t d'ESO B i Projecte Edèn. Dins hi ha el resultat de la seva recerca familiar que ens presenten en forma de relats curts. La vida dels seus avis i àvies, besavis i besàvies, els han inspirat aquestes històries, la majoria del tot reals, alguna amb una mica de ficció. En conjunt són un retrat d'una part del final del segle XIX i del segle XX, que ha ajudat els alumnes a entendre millor aquesta part de la història i a recuperar els noms dels seus familiars de l'oblit.

Que no s'esborrin mai més de la història.

Aquest projecte s'ha treballat des de les matèries de Llengua Catalana, Llengua Castellana i Socials.

L'ARBRE DE L'AMOR

Hola, em dic Josefa Felisa Toral però tots em diuen Elisa. Vaig néixer el 25 de juny de 1906 a Galera, un poble petitó de Granada. Tenia 15 anys quan els meus pares em van regalar una llibreta pel meu aniversari. En aquesta llibreta explicava tot el que em passava i intentava escriure contes i relats.

M'agradava molt anar a escriure sota un arbre que hi havia en un bosc del meu poble, era el lloc on més em concentrava. Fa molts anys era allà i mentre estava escrivint em va caure una sabata al cap. La veritat és que em va semblar molt estrany i ràpidament vaig mirar cap amunt. No m'ho podia creure, era un nen enfilat en una de les branques de l'arbre. Em vaig aixecar i em vaig posar a cridar ja que aquella sabata realment m'havia fet mal.

El nen, sense dir-me res, va baixar lentament i em va dir que estava jugant a amagar i que sí jo volia jugar-hi. En aquell moment jo vaig pensar: "Que descarat!, no em demana perdó ni res". Em vaig girar i sense dir-li res me'n vaig anar cap a casa meva. Vaig estar una setmana sencera sense acostar-me a aquella part del bosc, durant la qual realment no vaig deixar de pensar en aquell nen, el que m'havia llançat una sabata al cap. Vaig tornar a l'arbre i vaig veure al nen acostant-se lentament cap a mí. Em va demanar perdó i em va dir que m'havia estat esperant per dir-me que pensava en mí i que preguntant a gent del poble va descobrir que érem cosins llunyans. A partir d'aquell dia ens vam fer inseparables i l'única vegada que ens vam separar va ser quan ell va haver de marxar a la guerra civil al 1936. Va lluitar contra les tropes de Franco.

Vaig estar mesos sense saber res d'ell, fins que un dia va arribar la notícia que havien empresonat a uns quants nois del poble, entre els

quals hi era ell. Vaig estar un any anant a l'arbre on ens vam conèixer, mentre les bombes queien sobre nosaltres i part de Galera.

Un altre dia, estant allà, vaig veure l'ombra d'una persona apropant-se, era ell. La guerra per fi havia acabat.

Al 1946 el meu amor Gabriel va respirar el seu últim alè i jo vaig publicar el meu primer llibre explicant tota la nostra història i totes les aventures que havíem viscut junts. El nostre amor va quedar gravat en l'arbre on ens vam conèixer i on encara avui dia es poden llegir dues inicials: G i E.

Elisa i Gabriel

L'arbre on es van conèixer.

UNA DONA LLUITADORA

La meva àvia Fàtima Laghrich va tenir catorze fills amb el seu marit Mohammed, allà el meu avi treballava en una fruiteria al costat de casa seva i va tenir molt d'èxit perquè era l'única botiga que hi havia en el barri. Mentre ell estava tot el dia treballant, la meva àvia es quedava tot el dia a casa cuidant dels seus fills més petits amb l'ajuda de mainaderes.

En 1994 el meu avi va comprar una casa perquè estiguessin tots més còmodes ja que eren molts a casa. Un any després, va morir per una aturada cardíaca i va deixar a la meva àvia vídua.

Parlant d'història, a mitjans del 1991 encara hi havia el conflicte del Sàhara Occidental, amb la mort de Hasán II el 1999, Sidi Muhammad es va convertir en rei de Marroc.

Gràcies als seus fills més grans, que ja estaven treballant o a la universitat, van poder donar-li part del seu sou o tiraven d'estalvis. Quan hi havia vacances o qualsevol festa Ahmed s'encarregava de la botiga ja que la meua àvia tenia moltes despeses i els diners que tenia no li donaven per tot.

La història de la meua àvia és una lliçó de resistència, d'intel·ligència, de treball continu, de premis inexistent, una vida que ensenya el que no ensenyen moltes teories. Va poder i saber criar els seus fills i filles, escoltar als altres, invertir quan feia falta, renyar, els va mimar, va acollir les amistats dels seus fills/es, va estar infinitat d'hores preparant esmorzars, dinars i sopars, també regant les plantes. Els va cuidar dia i nit quan estaven malalts, es va atrevir a viatjar sola a Lloret de Mar quan vaig néixer, per donar suport i cuidar-me.

Fátima és una de les milions de dones anònimes que s'han deixat la pell per la seva família, gràcies a elles les generacions han anat avançant amb el temps.

L'AVI QUE LA VIDA EM VA REGALAR

Fa una dècada la meva mare treballava cuidant gent gran. Una amiga seva la va recomanar per tal que cuidés al senyor Sebastian Rodríguez Daluz. La meva mare em baixava al parc a jugar mentre baixava al senyor i així tenia cura de tots dos, del senyor i de mi. D'alguna manera el vam veure envellir ja que al principi baixava sense ajuda de la meva mare, després amb una mica d'ajuda, després amb cadira de rodes, fins que ja no va poder baixar de cap manera.

Una tarda d'aquelles que estàvem al parc, que per cert, tots dos berenàvem melindros, va començar a explicar-me la seva vida. Va néixer el 8 d'abril de 1914 a Paymogo a la província de Huelva. No va estudiar, va començar a treballar a cases de camp amb 8 anys. L'any 1935 va fer la mili i va coincidir amb la Guerra Civil Espanyola. En el moment que m'ho va explicar jo li vaig preguntar si mai havia vist un mort i ell em va contestar que una vegada li van demanar que creués per on volaven les bales per anar a recollir a un moribund i ell no va voler per por a perdre la vida.

Després de la Guerra Civil va viure l'època franquista on també hi havia toc de queda com ara. L'any 1950 es va casar amb Ana Infante Gómez i va tenir 3 fills: Juana, Katy i Juan Manuel. Després es va jubilar i va anar a viure a Lloret de Mar i allà vam tenir el gust de conèixer-lo nosaltres. Va passar a formar una part molt important de la meva vida.

L'ESCAPADA D'ARGELÈS

Tots tenim una història on s'expliquen fets de la nostra vida perquè altres persones puguin saber més sobre nosaltres i sobre el nostre passat. Una de les moltes històries del meu avi Manel Boada va ser durant els seus 38 anys, el 1938. Quan faltaven menys de 12 mesos perquè la Guerra Civil Espanyola acabés, ell va ser cridat per anar a lluitar. Va haver de deixar a la seva dona que es deia Roser i al seu fill de quatre anys Lluís.

Un dia va tenir molt mala sort ja que en la retirada de l'exèrcit republicà el van portar a un camp de concentració a un poble francès després de la batalla de l'Ebre, també es van emportar a molts altres republicans a qui van portar a Argelès. Ell no volia estar allà, ja que les condicions en les que els tenien, eren pèssimes. Va estar pensant com escapar durant uns quants dies, fins que finalment va decidir actuar i va aconseguir escapar. No va parar de córrer fins arribar a Ceret, on en aquells moments hi vivia el seu germà.

Al cap d'un temps, ell havia de tornar cap a Catalunya per estar amb la seva família, però en comptes de fer això es va quedar amb el seu germà durant cinc mesos per assegurar-se que no el perseguirien.

Finalment va tornar a casa i tot aquell temps la Roser i el seu fill Lluís l'havien estat esperant molt preocupats, ja que no sabien si ell tornaria algun dia de la guerra.

En Manel amb la seva neta Cristina, a la Festa Major de Badalona el 10 de maig de 1974.

VÍCTIMAS DE UN GENOCIDIO

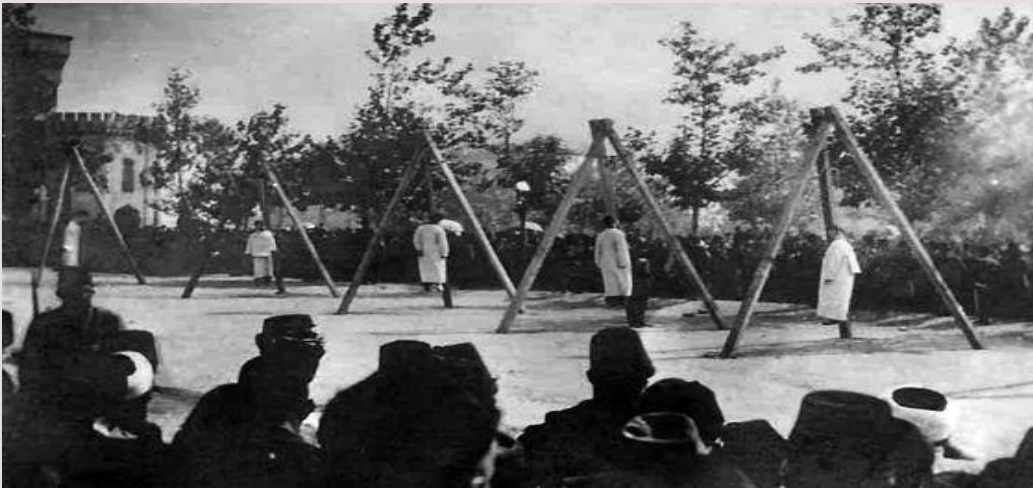

Imagen del genocidio armenio

1915, Armenia. El mundo estaba inmerso en el caos de la Primera Guerra Mundial y el Holocausto armenio se había iniciado. Mis padres hacían las maletas, tenían que huir de Armenia lo antes posible y la única manera era yendo en el tren que partía en cuatro días y se dirigía a Georgia.

Estaban preocupados, pensaban que no aguantarían vivos. Los turcos se iban acercando a su pueblo, yendo de casa en casa, a hospitales, escuelas para matar al máximo de armenios posible. Los detestaban. Llegó el día de la fuga. A mis padres aún les faltaban veinte minutos a pie. “No mires los cuerpos”, le decía mi padre. Por fin llegaron. Mis padres se sentaron y guardaron sus maletas en el compartimento. Lo habían logrado, consiguieron llegar sanos y salvos al tren y ahora tenían unas horas para relajarse.

¡Bang, bang, bang! Mis padres previeron que podrían descubrirlos. Quitaron las maletas del compartimento y se escondieron dentro. Estaban aterrorizados. Los turcos iban matando mujeres y niños. Todo estaba en silencio. Salieron. ¡Bang! Habían disparado a mí

madre en la pierna y se fueron. Querían que mi padre sufriera viéndola morir. Mi padre usó su camisa para presionar fuerte contra la herida. Por suerte llegó la brigada de médicos y los llevaron a Georgia, donde estarían a salvo. Pudieron curar a mi madre.

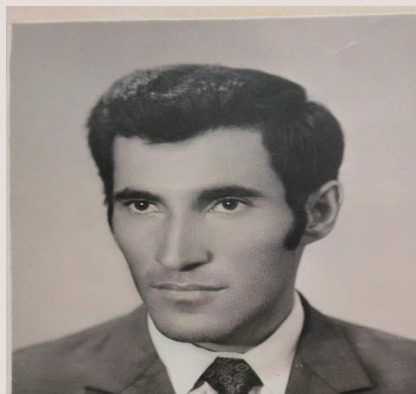
Todos somos víctimas de este horrible acontecimiento: todos aquellos que se quedaron sin padres ni familia; los que se tuvieron que ir de sus hogares; mis padres; y yo. Esta historia se transmite de generación en generación y ahora, yo, Serguey Gyulasaryan, os la comparto.

*Imagen de mi bisabuela,
Paídzar Gyulasaryan*

*Imagen de mi bisabuelo,
Arytyun Gyulasaryan.*

*Imagen de mi abuelo,
Serguey Gyulasar*

Milana Khil, 4A

FRENTE DE BATALLA DE CÓRDOBA (RAFAEL RUBIO CRUZ)

Estaba en medio del campo de batalla. Caían morteros a escasos metros de mí y de mis compañeros. Enfrente teníamos a seis tropas republicanas cada una con doce personas armadas de arriba a abajo. Nosotros en total éramos solamente treinta, sin contar con los soldados heridos o abatidos.

- *¡Necesitamos refuerzos ya! -dijo un compañero-*.
- *No van a poder llegar, estamos demasiado lejos, y si salimos de aquí, ¡nos matarán a todos! -contestó otro soldado-*.

La gente estaba cada vez más asustada y más alarmada. Incluso algunos proponían rendirse e izar la bandera blanca. De repente, por instinto propio salté y dije:

- *¡Cómo se os ocurre decir eso! Hay personas que han dado cuerpo y alma para que nosotros sigamos aquí. Hay gente que quiere que volvamos a casa para estar con nuestra familia y amigos. ¿Y vosotros creéis que si nos rendimos no vamos a morir en sus cárceles? Si luchamos, tenemos la posibilidad de sobrevivir y si morimos, nuestros seres queridos nos recordarán como soldados que dimos nuestra vida por la patria.*

Mis palabras hicieron cambiar la perspectiva de mis compañeros y entraron en razón.

- *Vamos a por ellos -dije-*.
- *¡Vamos! -contestaron todos-*.

Todos luchamos con todas nuestras fuerzas, incluso los heridos. Parecía ser que les estábamos ganando terreno e incluso que

podíamos ganar aquella batalla, pero entonces pasó lo que nadie se esperaba.

Estaba auxiliando a un compañero cuando, de repente, un mortero cayó a 10 metros de nosotros. El mortero explotó y nos dio a los dos. A él le impactaron dos proyectiles en el pecho y se quedó inconsciente, a mí me dieron tres proyectiles en la espalda y pude meterme en la trinchera. Me pasé disparando desde allí todo lo que quedaba de batalla.

Al final ganamos aquella batalla y por fin me pudieron auxiliar. Desgraciadamente, habían fallecido en combate 90 persona entre los dos bandos.

*Protagonista de esta historia y mi bisabuelo:
Rafael Rubio Cruz*

Mortero de la Guerra Civil Española

EL ATAQUE DEL LEÓN, LLUÍS BOADA

Era un sábado por la mañana. El calor de los primeros días de verano ya se podía empezar a notar. Mientras daba un paseo por la rambla de Badalona, ví un cartel de un circo en una de las muchas farolas de hierro que había entre palmera y palmera.

Me detuve en mis pasos y lo leí. Entonces lo decidí, aquella tarde iría con mis cuatro hijos, Manel, Jordi, Carles y Cristina a ver el espectáculo.

Cuando el reloj dio las seis en punto, nosotros cinco ya estábamos esperando en la cola del circo para poder comprar las entradas y tomar nuestros asientos. Al cabo de diez minutos, las cortinas se abrieron de lado a lado y luces de todos los colores empezaron a iluminar todo el escenario. La gente daba aplausos, silbaba, chillaba. Todos estaban eufóricos al ver como los acróbatas, malabaristas y domadores comenzaban la actuación.

Había variedad de animales, alguno de ellos salvajes.

Al terminar la actuación fui a saludar a un amigo que estaba ahí, dueño de un león que estaba atado a unos metros de mí. Mis hijos y yo nos hicimos una foto con él. Unos minutos después de hacernos la foto, me quedé al lado de un viejo coche hablando con el dueño de este.

Pasados unos instantes, empecé a notar arañazos en la espalda. Al girarme lo ví: aquel gran león saltando hacia mí. Suerte de la

cadena a la que estaba atado se quedó a un centímetro de mí, sino no sé qué hubiera pasado. Después del susto, decidí volver con mis hijos a casa, donde nos esperaba mi esposa Mercè Mas Segues.

Fotografía del león con dos de mis tíos

LA VIDA DE MI ABUELA

Os narraré el amargo pasado de mi abuela.

Mi abuela de niña vivía lejos del pueblo y por ello vivió una infancia sin escuela. Su vida fue difícil y terriblemente dura. Y empezó mal. Cuando ella tenía dos años su padre fue asesinado por el colonialismo. Solo tenía 2 años. Como sabéis, un padre en el pueblo lo es todo: el que trabaja como agricultor; el que vende cosechas; el que compra alimentos; y un padre. El que mi abuela no tuvo.

Tras ese asesinato, el resto de la familia tuvo que asumir la responsabilidad de seguir adelante y de cambios duros y muy injustos. Ella tuvo que casarse con tan solo diez años y se mudó a la ciudad con su marido. Sin embargo, no vivió mucho con su marido porque él estaba en otro país. También los hijos que tuvieron se fueron de pequeños a trabajar fuera. Mi familia era de clase baja.

A pesar de todo, mi abuela siempre fue una luchadora y una gran trabajadora. Siempre tenía una sonrisa en su rostro. En 2011 su esposo falleció. Poco después, ella enfermó. Sin embargo, su sonrisa seguía acompañándola.

Y esta es la vida de mi abuela.

Saad ElAlamí, 4A

L'HOME DE LA GUERRA

En Paco va néixer l'any 1951 a Pedrera (Sevilla).

La seva infància va ser bastant difícil. Va haver de començar a treballar en un camp de taronges als 12 anys, trigava una hora per arribar al camp. Feia una jornada de 9 del matí fins a les 9 de la nit.

Des dels 19 anys fins als 22 o 23, va tenir tres fills: Francisco, Encarní i Jose.

Als 23 anys, se'n va anar al servei militar. Va estar 2 anys per acabar la preparació i el van enviar cap a la guerra del Sàhara Occidental. Mentre estava a la guerra, desgraciadament, van morir els seus pares i un dels seus germans, però ell, com a home valent i lluitador, després d'un llarg temps, va poder continuar la seva vida.

La guerra del Sàhara Occidental va ser un conflicte armat entre el Front Polisari i les forces armades del Marroc i Mauritània per la descolonització i la independència de l'antiga colònia espanyola del Sàhara Occidental des del 1975 fins al 1991. La guerra es va produir després de la retirada espanyola al 1976.

En acabar la guerra, en Paco va tornar a Espanya i en aquell moment va ser quan es va traslladar a Lloret de Mar. Va estar vivint a Roca Grossa, a una casa on es dedicava a cultivar el seu hort. També tenia conills, gallines, peixos i un gos al que estimava molt. Desgraciadament l'any 2018 va patir un càncer, aquesta guerra es va fer molt més difícil, fins al punt que no la va poder guanyar.

Samuel Ojeda, PE

EL MANETES

En Braulio va néixer el 13 de gener del 1937 a Sevilla. Va néixer durant la Guerra Civil Espanyola (1936-1939) i va viure la Diktadura Franquista (1939-1975).

Va començar a estudiar medicina però quan el seu pare va morir es va canviar a ATS (ajudant tècnic sanitari).

L'any 1962 es va casar amb la Teresa Contreras Agudo. Aquell va ser un any de molta felicitat. I amb ella va tenir quatre fills: Braulín, Maite, Mario i Javi. El papí, tal com l'anomenaven els seus fills, i la Teresa es van conèixer perquè eren del mateix barri, sempre

jugaven junts i anaven al mateix cine. Es van enamorar perdudament quan eren molt joves, tenien 16 anys. El manetes i la

Teresa compartien passions: el tennis i l'esquí.

Anaven a jugar a tennis al Club de tennis de Sant Andreu on li agradava organitzar actes esportius i festes pel Club.

A esquiar hi anaven una

vegada a l'any, als Alps suïssos, a la Masella, a Font Romeu... Van ser

uns anys molt feliços. En Braulio i la Tere van aprofitar tots els moments que la vida els va donar.

Al papí li encantava cuidar el seu jardí i sempre arreglava coses, va ajudar al seu fill Mario a construir la seva casa a Aiguaviva. La casa estava situada al costat de la del pare.

Ell va viure la postguerra espanyola i per tant totes les conseqüències d'aquesta. En aquella època no hi havia llibertat d'expressió i hi havia molta repressió.

Actualment, en Braulio continua fent de manetes quan té temps lliure, tot i que li han detectat un càncer ell segueix igual d'àgil en les tasques que li apassiona fer.

UN LLUITADOR

El senyor Ramon va néixer l'any 1951 a Coruña (Galícia) i va viure fins als 18 anys allà. La seva infància va ser molt dura ja que la seva mare va morir quan ell només tenia 9 anys i per aquesta causa va haver de deixar els estudis i va haver de començar a treballar al camp per ajudar a casa. A vegades es posava a llegir llibres, ja que era un gran lector, el llibre que més li agradava era "El penal de Alcatraz".

Als 18 anys va emigrar a Ginebra (Suïssa) per tenir una vida millor, ja que la majoria de la gent del seu voltant havia viatjat buscant fortuna a aquesta ciutat. Ramon és una persona molt astuta i molt treballadora des de petit. En aquesta ciutat suïssa va conèixer la Maria, i a dia d'avui porten 45 anys casats i tenen tres fills en comú. L'arribada a Ginebra va ser difícil, ja que no sabia parlar francès, però amb el temps tot va anar millorant, mentrestant la seva dona l'ajudava en el que podia. Al llarg del temps va poder muntar una empresa de construcció, on va aprendre molt sobre aquest ofici. Als 35 anys, després de 17 anys, va tornar a Galícia i es va construir una casa. Durant 6 anys hi van estiuajar.

Durant l'etapa que va estar a Suïssa, concretament l'any 1971, estaven fent eleccions federals sobre el dret de votar de les dones, ja que fins aleshores no podien votar.

Dones suïsses manifestant-pel dret al vot el 1971. (Parlament Europeu)

Durant la Dictadura Franquista, Galícia va ser un dels territoris que va caure en mans dels militars rebels des del mateix inici de la Guerra Civil.

El franquisme va suposar un gran retrocés per a la cultura gallega. Durant els anys de la dictadura, el gallec va estar absent de tots els usos oficials i públics, desapareixent gairebé qualsevol manifestació cultural.

En aquesta etapa el gallec va ser apartat dels àmbits institucionals i culturals, així com dels usos escrits. Durant la postguerra, Ramon va estar cuidant a la seva àvia ja que patia una malaltia de cor, va ser molt dur durant el primers anys, ja que era molt petit i la seva mare en aquells temps ja havia mort.

Maquis gallecs, pioners de la resistència antifranquista.

Moltes vegades el senyor Ramon es preguntava si aconseguiria sortir d'aquell moment tan dolorós per a tots, i sobretot per a ell que encara era un nen.

A casa seva mai van deixar de parlar el gallec.

Va ser una època difícil per a tots, ja que va morir molta gent i a més la guerra va ser molt dura perquè la població patia molta gana per la falta d'aliments que hi havia, i pels més petits de les famílies, que van créixer amb por.

Avui dia Ramon està en una residència per a gent gran, ja que està a la primera etapa de la malaltia d'Alzheimer.

SUPERÀVIA

Blanca va néixer a Niquero (Cuba) el 26 de abril de 1959. Durant la independència de Cuba, l'1 de gener de 1959, va sortir fugint del país Fulgencio Batista, però les manifestacions van durar mesos després d'aquest dia fins que Fidel Castro va arribar a l'Havana i va decidir prendre la presidència de país.

Quan van començar les grans manifestacions per la independència del país, la Blanca i la seva família van haver d'abandonar la casa i el poble per anar-se'n a viure a Río Nuevo (Cuba). Van viure allà un gran temps fins l'any que Cuba va poder independitzar-se. El seu pare va ser un dels guerrillers que se'n va anar a la serra per defensar el seu país. En aquell temps no es podia escoltar la ràdio rebel en volum alt perquè sí no perillava la seva vida.

Després d'aquest fet històric, Blanca i la seva família van poder tornar a viure al seu poble natal, Niquero.

*La senyora Blanca va viure també la crisi econòmica de la Unió Soviètica (URSS) que en aquell moment estava ajudant molt a Cuba. Però al caure la URSS en crisi, Cuba es va veure molt afectada. A aquesta crisi la van anomenar: *Període Especial* i va durar de l'any 1991 al 2011. Degut a aquesta gran crisi, la senyora va perdre la feina de mestra i va haver de treballar de conserge en una escola.*

L'any 1992 es va casar pel civil amb en Yoel Tamayo que acabaria sent el padrastre de la meua mare, i el 2 de desembre d'aquest mateix

any va néixer el meu oncle Reydonis Tamayo. Amb el pare de Dilynuri, mai es va arribar a casar pel tema del període especial, ja que no es podia celebrar cap tipus de cerimònies, ni civils ni religioses. Durant els primers anys de la relació amb el pare de la meva mare, la senyoreta Blanca va obtenir un nivell d'estudi fins el novè grau i quan va acabar, es va especialitzar en magisteri de primària.

A dia d'avui l'anciana té 62 anys, viu a Niquero i està jubilada des de fa 6 anys. Mai ha pogut sortir del país degut a que sempre ha viscut sota una dictadura.

Raúl Castro i Che Guevara a la Sierra Maestra l'any 1959.

Luís Daniel Oliva, PE

EL SENYOR DELS OCELLS

Li deien el nen de Calatayud perquè el seu avi era d'aquest poble. El seu nom real és Jaume Rotllant Loren i va néixer a la Pobla de Lillet (Catalunya) el 23 de novembre del 1937, en plena Guerra Civil.

El seu pare era amic del capellà del poble des de feia molts anys. Era minusvàlid i anava en cadira de rodes. El pare d'en Jaume anava cada dia a vestir-lo a casa seva. La ideologia no va ser cap obstacle en la seva amistat. Un era republicà i l'altre era del bàndol de Franco. La gent dolenta del poble que volien fer mal als republicans van matar al capellà l'any 1938 i van culpar al pare d'en Jaume i el van matar a cops de pal.

Lavors el nen de Calatayud va créixer sense pare i va passar molta gana, ell i la seva germana que era un any més gran. En Jaume se'n va anar a treballar a les mines. El seu ofici després de ser miner va ser de torner. Quan va fer 18 anys va deixar la mina i va saber el que havia passat amb el seu pare. L'havien matat a pals durant el Franquisme. El nen de Calatayud va marxar del poble a fer el servei militar a les cavallerisses de Berga i va viure a Terrassa fins al 2004 que va venir a Lloret de Mar amb la seva dona.

A la batalleta la va conèixer mentre estíuejava a la Pobla de Lillet. Ell hi pujava tot sovint a visitar la mare i la germana. Es va enamorar perdudament d'ella des del primer moment que la va veure. Ella era molt guapa. Quedaven per anar als balls del poble que es feien a la plaça. El Jaume tocava amb els timbalers durant les festes del poble.

Actualment segueix a Lloret de Mar i la seva neta afectuosament es dirigeix a ell com el senyor dels ocells perquè sap que són la seva passió.

Jaume Vany 1959 fent un campament a Lleida i Jaume actualment a Lloret de Mar.

Judith Martins, PE

EL MARINER GALANT

El mariner galant va néixer l'any 1951 a Córdoba (Argentina). Des de ben petit estava fascinat pel mar. Així que quan va poder es va allistar a la Marina i durant set anys va gaudir del seu estimat mar. Quan va acabar la Marina va conèixer a una dona en una perruqueria de l'Argentina. Es van casar joves i van tenir dues filles: la Nadia i la Romina.

La Romina actualment té 35 anys i la Nadia 41. El mariner galant era un fanàtic de les motos, tenia una Harley molt gran. També li agradava molt la rebosteria. La seva fascinació pel mar va fer que vingués a viure a Espanya, concretament va escollir Lloret de Mar. Era un enamorat del mar i el fet que Lloret fos poble costaner i de pescadors, va fer que acabés de decidir-se en l'elecció del lloc on viuria. Quan va arribar no tenia res i es va haver de buscar la vida com va poder. Amb la seva dona es van comprar un pis a les Tres Palmeres i per guanyar diners es va buscar una feïneta que era fer empanades argentines i vendre-les a l'entrada de les discoteques. Al meu avi sempre li havia agradat cuinar.

Ara fa 20 anys que treballa en un càmping. Va passar de ser peó a ser soci capitalista.

És la història d'un lluitador.

LA VIDA NO ÉS FÀCIL

Pierre va néixer el 4 d'octubre de 1948 a Beaumont (Bèlgica). Va tenir dos germans i dues germanes i el seu pare va morir quan eren molt petits. La seva infància va ser molt difícil perquè va haver de començar a treballar des de molt jove per tirar endavant a la família.

Sovint patien dificultats econòmiques. No va poder fer el servei militar perquè havia de treballar per alimentar la família.

Es va casar i va a tenir dos fills: la Jessica i en Joel. La relació matrimonial es va acabar perquè la seva dona es va enamorar d'un home ric i va abandonar la seva família. En Pierre ho va passar molt malament i els seus fills trobaven a faltar l'amor de la seva mare.

Durant aquests anys a Bèlgica es vivia la Crisi del Congo, tot i independitzar-se d'aquest país l'any 1960, l'exèrcit va atacar diferents seus Belgues i va causar molta preocupació al país.

L'any 1988 va marxar de Bèlgica per anar a França i continuar guanyant-se la vida.

Va arribar a Lloret de Mar l'any 2010 i des de llavors viu amb el seu fill i la seva família.

Kenny Jonet, PE

UNA PELEA EN BUSCA DEL AMOR

Todo comenzó una noche de faena en aquella bodega donde mi abuela (Carmen) trabajaba día y noche. Eran aproximadamente las 2 de la madrugada y mi abuela estaba por cerrar la bodega cuando, de repente, un chico entró dentro. Mi abuela le dijo firmemente que se fuera porque ya había cerrado, pero el chico, que llevaba unas cuantas copas de más, respondió que no se iba a ir y que venía a por el amor de mi abuela.

Su novio (Antonio), que había venido a recogerla porque no le gustaba que anduviese sola a esas horas de la noche, entró a la bodega e intentó echar al hombre a la fuerza. El chico se negó y le metió un puñetazo al novio de mi abuela. Él, que estaba bastante enfadado con el hombre, no se iba a quedar parado, le soltó un puñetazo al hombre y se enzarzaron en una pelea.

Entre puñetazo y puñetazo se escuchaba la voz de mi abuela que estaba pidiendo ayuda a los locales cercanos, pero por mala suerte y que ya era muy tarde, no había nadie en la calle. El novio de mi abuela estaba machacando al pobre borracho hasta que unos jóvenes vinieron y los separaron. Cuando consiguieron separarlos, el novio de mi abuela tenía unos cuantos golpes en la cara, pero nada grave, sin embargo, el chico borracho estaba con el labio y la nariz sangrando y con toda la cara llena de moratones.

Al pobre chico lo tuvieron que llevar al hospital debido a las heridas graves que tenía.

Dos fotos actuales de la bodega en la que trabajaba mi abuela

POR MOTIVOS DE TRABAJO

Durante su juventud, aunque le gustaba muchísimo y estaba muy contento, mi abuelo, Hamid Daou, sufrió bastante con su trabajo. Su profesión le llevó por tres etapas muy distintas.

Todo comenzó cuando le dieron su título para ser profesor, tenía 22 años, era muy joven. La escuela estaba muy lejos de donde él vivía, en Rabat. Más o menos, cada día hacía una trayectoria de 2 horas y media. Mi abuelo iba en transporte público, pero, después de unas semanas el ayuntamiento de su lugar de trabajo le comunicó que se podía trasladar allí. Cuando se mudó vivía en una habitación al lado de la escuela. Estaba solo, no tenía ni luz, ni agua, ni comida. También sus alumnos venían de muy lejos, y venían caminando. Allí pasó tres años de sufrimiento.

Más adelante se volvió a trasladar casi al lado de su casa principal. Tardaba más o menos una hora. A pesar de estar más cerca, durante toda la semana estaba en un pueblo donde vivía solo y los fines de semana bajaba a casa de sus padres. Sin embargo, esta escuela también tenía sus inconvenientes. Cada día para poder ir tenía que cruzar un río muy largo, y, encima, a pie. En este colegio estuvo 2 años; pero lo más importante para él era que podía ver a su familia.

Y, finalmente, por reformas en la escuela, tuvo que empezar en otra. La buena noticia es que la nueva estaba justo al lado de la casa de su padre, adonde volvía todas las tardes después de su jornada.

Mi abuelo con un grupo de alumnos

Estaba muy cómodo así que decidió quedarse hasta que se jubiló. Durante su vida ha tenido sufrimientos, pero todo se fue arreglando con el tiempo. Los cambios no impidieron que conociera a mi abuela y que tuvieran cuatro hijos.

UNA MENTIRA DULCE

Hace aproximadamente siete décadas, en el año 1955, durante la época del franquismo, en un pequeño pueblo escondido entre las inmensas montañas de la Sierra de Cazorla, llegaba a este mundo un niño, el sexto de seis hermanos, procedente de una familia tan humilde que no tenía dinero ni para ir al hospital. Su querida madre tuvo que dar a luz en su pequeña casa envejecida por el paso imparabile del tiempo.

El niño sonreía, ocultando a sus amigos y vecinos el hambre que pasaba, en su casa. Con ocho años, a diferencia de los otros niños del pueblo que empezaban a ir a la escuela, él debía ir a pastorear a las ovejas para ganar un sueldo que, por poco que fuese, le permitiera comer caliente, cosa que no pasaba cada día.

Cuando tenía diez años veía como los otros niños vestían, comían y jugaban con cosas con las que él no podía ni soñar. Su pobreza apenaba al pobre muchacho que luchó más de dos años sin parar de trabajar, pasando algunos días hambre, para poderse comprar una bicicleta. Aunque fuese la peor y más barata de la tienda, él era feliz,

porque al fin tenía algo suyo, que él había ganado con el sudor de su frente.

Por fin había conseguido su objetivo: poder ser, aunque fuese solo algunas horas un niño normal, que se dedican a jugar con los otros niños. Pero él sabía que eso no duraría para siempre, era consciente de que al día siguiente tendría que volver a trabajar. Su único consuelo era poder jugar toda la tarde con sus nuevos amigos.

Ese pobre muchacho es mi abuelo Rufino Ruíz Sánchez y hoy narro la historia que él se niega a contar.

LA GRAN OPORTUNIDAD

Eran las 8 de la mañana de un día tan corriente como otros. Bonaventura Pau se levantó y se dirigió hacia la cocina a prepararse el desayuno, pero el sonido del timbre lo interrumpió.

Abrió la puerta y se encontró con la misma mujer francesa que se presentó meses atrás. Era una mujer mayor, pero su apariencia engañaba. Tenía una melena oscura y unos ojos achinados claros. Llevaba un largo vestido típico de los años 40 con un gran sombrero negro.

Él se quedó sorprendido. La última vez que la vio fue cuando le propuso ayudar a la gente perseguida por los franquistas y nazis a pasar la frontera de Francia por los Pirineos. La gente necesitaba ayuda porque España estaba en la dictadura de Franco y la gente que no seguía sus ideales eran torturados y encerrados. Por otra parte estaba empezando la Segunda Guerra Mundial donde Hitler y Franco tenían unos ideales y se ayudaban mutuamente.

Bonaventura la hizo pasar. Mientras la mujer se sentaba en la mesa de la cocina, él iba sirviendo dos tazas de café, le sirvió una a ella, se sentó a su lado y le preguntó:

- *¿Qué te trae de nuevo por aquí?*

- *Me han avisado que Peter Churchill, el sobrino de Winston Churchill, tiene que llegar sano y salvo a Barcelona sin ser pillado y en el primero que he pensado, para esta misión, has sido tú. ¿Lo aceptas?*

- Por supuesto que lo acepto. Pero, ¿cómo está organizado esto para que no haya fallos? - preguntó él mientras estiraba el brazo para llegar a un bolí y un trozo de papel que tenía en la encimera.
- Mañana sobre las 6 de la mañana, tienes que estar preparado para salir. Sobre esta hora, Peter va a llegar a tu casa. Una vez que estéis preparados, tenéis que pasar la frontera hasta llegar a Banyoles donde un coche de la embajada pasará a recoger a Peter.

- Vale -iba apuntando los últimos detalles en el trozo de papel. Gracias por la confianza. La mujer se despidió de él y se fue.

Bonaventura empezó a preparar todo para el día siguiente y a pensar cómo pasar de un sitio a otro sin ser pillado.

Bonaventura Pau y la seva dona Montserrat Sureda

EVENTO ALEATORIO

Al despertar, Raísa Tsvirkun bebió tranquilamente una taza de café y se puso a trabajar. En ese momento, vivía en un pequeño pueblo y había una finca donde trabajaba. Un día pasó un carro con un niño sentado en él, que se bajó del carro para mirar a los caballos, entró silenciosamente en el terreno y los acarició, pero cuando se fue, no cerró las puertas del todo, y al rato los caballos y las vacas huyeron. Todo el pueblo estuvo buscándolos todo el día. Algunos incluso huyeron al centro de la ciudad, y otros estaban en el bosque. Tomó alrededor de 3 días atrapar a todos los caballos y vacas, por lo que un día tan común se volvió muy difícil y divertido al mismo tiempo.

Artur, 4A

LAURA

Mi abuela se llama Laura y tiene 64 años. Vivía en la ciudad de Pleven y después de graduarse de la escuela comenzó a vivir en la ciudad de Sofía. Allí comenzó a trabajar como sastre y a estudiar para ser médico. Después de empezar a trabajar como enfermera empieza a ganar un buen sueldo y a vivir bien con mi abuelo. Después de su jubilación, ambos vuelven a vivir en su antigua casa en Pleven.

Kristyian Iliev, 4A

LA NIT QUE VA CAURE EL MÓN

Aquella nit no era una nit normal, no quedava cap estrella al cel, l'ambient a casa era molt tens. El meu marit Amador era fora del poble amb els nens, a casa només hi quedàvem jo i la meva filla amb els seus nens. Només sentia un mussol cantar entre la boira del poble.

Passades les 12, les úniques que quedàvem despertes érem jo i la meva filla, que es trobava malament, ella em va descriure un fort dolor al cor que no la deixava respirar i amb poques paraules em va dir "porta'm al metge mama" la vaig agafar de la mà i me la vaig emportar a l'estable on teníem un ruc que es deia Catalina, de seguida li vaig col·locar una manta i vaig enfil·lar la meva filla al ruc. El nostre poble no tenia metge, vam haver de passar per diversos pobles per arribar a la ciutat de Salamanca. De seguida ens va atendre un metge, ens va portar a una sala molt fosca i sense gaire llum, van estirar a la meva filla en una llitera en no gaire bon estat.

De cop i volta van començar aparèixer metges per tot arreu, molt nerviosos es dirigien cap a l'habitació de la meva filla. En aquell moment em vaig començar a espantar, la cosa no pintava bé, eren les 4:30 de la matinada i encara no tenia ni idea del que li passava a la Consuelo.

De sobte va aparèixer el meu marit amb tots els meus fills. En aquell moment se'm va il·luminar la cara. Al cap de mitja hora un doctor va sortir de l'habitació, no feia bona cara, venia amb un grapat de papers a la mà, es va acostar i em va dir el més dolorós que he escoltat en tota la meva vida :

- "senyora la seva filla estava en un estat molt greu, ho sentim molt".

En aquell moment em va caure tot el món a sobre, no sabia què fer ni tampoc sabia com explicar-ho als seus fills. Suposava que havia de ser molt dur per a un fill saber que la seva mare havia mort.

Ja fa uns quants anys que vaig perdre a Consuelo, però sé que la vaig perdre només físicament perquè encara segueix en el meu cor i sempre hi serà.

Foto familiar: Consuelo és la que té una creu al coll i la narradora (mare de Consuelo) la que està enmig dels dos homes amb barret

Adrià Izquierdo, 4B

UNA DURA INFÀNCIA

Era un 5 d'abril de 1967, un dia després del meu aniversari. Jo estava estirada a l'habitació on dormíem jo i els meus 3 germans.

Tot semblava un dia normal fins que el meu pare va obrir la porta de casa al matí. Ell normalment arribava a la tarda.

Aquell dia va arribar abans ja que l'havien fet fora de la feina i se n'havia quedat sense com la majoria d'espanyols. Jo i la meva germana, que érem les més grans, vam decidir anar a buscar feina però l'única solució era anar a treballar a l'estranger. No vam ser les úniques ja que per culpa del Franquisme molts espanyols van haver d'emigrar a altres països a la recerca de feina.

Degut a això, el dia 10 d'abril, la meva germana i jo vam anar en cotxe fins a Carcassona, un poble de França, per recollir maduixes i així aconseguir diners per la família.

Ens van agafar per dos mesos, per a mi els més durs de la meva vida ja que mai havia estat fora de casa tant de temps sense veure als pares. A més a més a principis del segon mes em vaig fer un tall a la mà que no se'm va curar bé i encara a dia d'avui tinc la marca d'aquella ferida.

La meva àvia a l'actualitat.

I per fi va arribar el dia de tornar a casa, la meva germana i jo vam agafar quilos de maduixes amagats en el nostre equipatge, molts d'ells es van fer malbé però gràcies a aquells dos mesos vam mantenir-nos bé fins que el pare va aconseguir una feina estable.

LA NIT QUE SE'L VAN EMPORTAR

Els anys entre 1973 i 1985 van ser els pitjors per a Uruguai, segons la història. El meu avi, treballador d'una tabaquera i membre del sindicat de treballadors, era comunista. En aquest temps de dictadura per pensar com el meu avi et detenien, torturaven, et pujaven a un avió i et tiraven a 200 metres sobre el Riu de la Plata. Per sort al meu avi només el van empresonar i torturar.

Tot va passar l'any 1977. Es va aixecar com un dia normal. Va esmorzar, es va vestir, va agafar el cotxe i se'n va anar a recollir a un company que ell sempre recollia pel camí.

El meu pare sempre em va dir que Lucho (la manera que deien al meu avi) sempre va ser de dir les coses en veu alta i sense importar-li qui ho sentís. Just quan en Lucho parlava amb un company sobre les idees que defensava cada un, el va sentir un cap.

Aquella mateixa nit es van presentar les autoritats per detenir-lo, interrogar-lo i torturar-lo per veure si li podien treure alguna cosa. Degut a això, el meu pare i la meua àvia van passar diverses setmanes sense saber cap notícia sobre ell.

LA VIDA DELS SIEDLACZEK

Era un dia normal. La mare de Jadwiga Siedlaczek i el seu home eren a casa amb els seus fills, set nenes i un nen. Jadwiga orfe de pare amb només 5 anys, mort a la feina.

A l'any 1939 començà la Segona Guerra Mundial on va ser afectada Polònia perquè estava al costat d'Alemanya i Rússia. Els nazis i els russos tenien un pacte, repartir-se Polònia. Traslladaven a tots el jueus de tota Europa als camps de concentració de Polònia, sobretot a Auschwitz. La gent que estava en contra dels nazis, van ser tots perseguïts, arrestats o portats als camps.

Aquell any el germà de Jadwiga va ser enviat a l'exèrcit d'Alemanya. Passava el temps i no es sabia res de l'únic germà que va anar cap a Alemanya en tren, per lluitar a l'exèrcit amb els altres soldats que els acompanyaven.

Jadwiga només amb vuit anys, cuidava a les seves germanes. Ja que la seva mare es passava el temps en el camp treballant per tenir diners per menjar.

A l'any 1945 no es sap res del seu germà i és donat per mort. Jadwiga i la seva família decideixen conformar-se, tirar endavant tot i la pèrdua del seu germà i seguir lluitant per les seves vides, després d'haver passat anys molt durs.

Jadwiga Siedlaczek amb 16 anys.

Sheila Fernández, 4B

¡ABUELA, CUÉNTAME TU HISTORIA!

Empecemos por el principio: mi madre, tu bisabuela, se llamaba Encarnación y vino a vivir a Lloret cuando tenía 14 años; pronto conoció a tu bisabuelo Lluís y se enamoraron, se casaron y nació yo el 13 de junio de 1940, un año después del fin de la Guerra Civil y bajo la dictadura de Francisco Franco.

Fuí a la escuela nacional hasta los 12 años. No pude aprender el catalán porque estaba prohibido. Luego estuve interna en una escuela de monjas que se llamaba Inmaculada Concepción.

Tu abuela a los 2 años.

Hotel Playa Canyelles, la empresa familiar.

De muy jovencita, trabajaba los fines de semana en la empresa familiar de camarera y después trabajé de secretaria, llevando las cuentas.

Con 15 años, en uno de los bailes de las fiestas del pueblo, me enamoré de un joven electricista, tu abuelo Antonio y con 21 años nos casamos.

Pronto tuvimos un hijo, le pusimos de nombre Antonio y a los 15 meses nació Dolors. Ser madre fue maravilloso, pero los hijos se hicieron mayores muy rápido y yo aún era joven, así que a los 37 años tuvimos nuestra tercera hija, Eva, tu madre.

Mis tres hijos.

Quizás te preguntes qué le gustaba hacer a tu abuela. De muy jovencita empecé a hacer teatro y pertenecí al Casal de la Obrera, un grupo teatral del pueblo que aún existe y del que tu abuelo fue el presidente durante varios años.

En nuestra barca, cuando íbamos a pescar.

De mi madre aprendí a coser, hacer media, ganchillo y bolillos. Viajar siempre me ha gustado mucho.

Con tu abuelo nos compramos una pequeña barca con la que solíamos ir a pescar. Yo siempre pescaba más que él.

Otras de mis aficiones han sido bailar y disfrazarme por Carnaval. Guardo todos los disfraces en una habitación, ¡tengo muchísimos!

Los años pasaron rápido y llegaron los nietos. Tuve cuatro nietas preciosas, Sandra, Gloria, Anna y Mónica y unos años más tarde llegaron 2 nietos más, tú y tu hermano Pol.

Soy muy afortunada, tengo salud y una familia que me quiere. ¿Qué más se puede pedir?

Nuestra maravillosa familia.

Emma Roura, 4A

UNA MISSIÓ FALLIDA

L'any 1936, un jove mariner, anomenat Julio Domènech Degollada, acabat recentment el servei militar s'endinsava a una horrible guerra.

Estava assignat a un submarí de la república, a la base de Cartagena, on ell i una quarantena de tripulants més hi eren preparant-se i acabant de fer els últims plans per realitzar la missió: anar a la zona de l'Estret de Gibraltar perquè les tropes regulars espanyoles del Marroc formades per marroquins que lluitaven al bàndol rebel no poguessin arribar a la península. Julio, sent un dels sergents del submarí, amb valentia i sense por es va endinsar mar endins, esperant complir aquell objectiu proposat.

L'esperaven unes quantes hores fins que arribessin a l'estret.

Eren les 4 de la matinada. El mar estava tranquil encara que les temperatures eren baixes. Els tripulants estaven en estat d'alerta, repartits en grups per tots els racons del submarí.

De cop i volta es va sentir un intens i enorme soroll, el qual va espantar a tots els mariners i els va fer caure immediatament a terra. Julio, amb un terrible mareig i mal de cap, es va aixecar i juntament amb ell, els altres. De seguida es van donar compte que aquell soroll eren bombes, bombes llançades pels avions italians. El submarí anava rebent més i més danys i cops i d'aquesta manera es va enfonsar al fons del mar.

Dins del vaixell, era tot un escàndol, la gent cridava, altres ja es donaven per morts i una petita part buscaven formes de sortir d'allà. Julio era un d'aquests. Va aconseguir trobar una sortida. Va obrir una escotilla i va sortir del submarí, i amb ell un altre company. Aguantant la poca respiració que els quedava van nedar el més ràpid

possible i van sortir del mar. Es van quedar surant al mar fins que una petita barqueta els va treure d'allà.

Gràcies a haver sobreviscut a aquesta batalla, el va nomenar Tinent. Ara li quedaven la resta de batalles d'aquella terrible guerra entre germans, anomenada Guerra Civil Espanyola.

ATAC AL VATICÀ

El Vaticà està en perill, tot comença l'any 1988, just després de la gran dictadura de Franco, que només feia uns anys que s'havia acabat. Miquel Gallart es trasllada a viure allà. Ell és capellà i forma part del consell de capellans del Vaticà. Just en aquell dia tan tràgic, quan feia un any que vivia allà, el 3 de març de 1989 explota una bomba dins del Vaticà i deu homes armats entren i comencen a disparar per tot arreu. El papa és escortat per 7 guàrdies que intenten portar-lo fora d'allà, a un lloc segur, però dos dels homes armats els intercepten i maten a 5 guàrdies i en fereixen a dos. El papa es queda desprotegit i se l'emporten els terroristes. Mentrestant en Miquel intenta fugir i pel camí es troba al papa i als dos homes armats, ell s'amaga i els segueix. El que vol és intentar salvar al papa, però desafortunadament l'agafen a ell també i els porten a una cambra secreta del Vaticà. Allà els tiren a terra i els torturen, després d'una hora de patiment els traslladen a una altra habitació, els tapen els ulls i posen una càmera a gravar en directe. Aquesta gravació surt en un canal de televisió visible per tot el món.

Els terroristes parlen de qui són, què volen fer i perquè, aquest grup terrorista vol matar al papa i estan preparats per fer-ho. Al cap de 5 minuts de gravació un home amb un matxet agafa al papa del coll i li arrenca el cap del cos, en Miquel com a ostatge i seguidor del papa també està destinat a morir, quan el terrorista es prepara per repetir l'acte amb el Miquel entren un grup de militars i eliminen als terroristes, salvant-li la vida a en Miquel.

El capellà Miquel mor anys després d'aquesta tragèdia i un autor anònim li escriu un conte en memòria del que va fer i el que va intentar seguint a aquells homes armats que s'emportaven al papa.

Miquel Gallart Ribera

Frank Berzal, 4B

ANEA EN PERILL

Tot va començar una tarda de l'any 1944 quan el govern, de sobte, va comunicar que Romania entraria en guerra amb els Russos. Ilie Anea hi va haver de participar perquè prèviament en el seu registre deia que havia sigut militar i podria estar en aquesta situació. Un any després d'organitzar a tots els soldats i entrenar-los van començar a preparar-se per defensar Romania i conquerir nous territoris.

Mentrestant a Comuna Crestesti, un petit poble de camp que estava quasi als afores de Romania, s'estava defensant dels atacs dels russos que justament planejaven entrar per aquell poble. Ilie Anea quan va escoltar allò va decidir acabar aquest atac amb el seu petit exèrcit, perquè Comuna Crestesti era el poble on vivia de petit. Quan va arribar al poble es va quedar ajudant a la gent intentant que els soldats russos no entressin. Després de quatre dies de pressió va aconseguir que els soldats russos marxessin i es retirassin, Ilie Anea com a cap de l'exèrcit estava molt content i va decidir tornar a la capital de Romania a veure als seus fills.

Quan estaven tornant els soldats van veure un riu i van decidir entrar per banyar-se, quan ja estaven dintre despullats, justament es van topar amb les tropes russes que intentaven anar per un camí secret. Aquestes tropes els van apuntar i van començar a disparar-los a tots, Ilie Anea entre els cossos, la sang, les roques i el soroll es va poder escapar riu avall. Aquell dia va ser l'inici de la Segona Guerra Mundial.

Els soldats de Romania que van defensar el poble

Carlos Anea, 4B

L'ALLIBERACIÓ DE MALIKA

Quan Malika tenia cinc anys encara vivia a Argelía.

Cada dia els seus pares discutien sense parar, ella no entenia bé la raó.

Però les vegades que tractava d'escoltar-los no ho suportava i sempre s'amagava en algun racó.

La gana que passava la pobra nena era insuportable, però més ho era veure com no podia fer res per calmar-la.

Malika Tamimí (58 anys)

Els dies passaven i la desesperació de la seva mare creixia.

Un matí d'hivern, quan el pare de Malika se'n va anar a treballar, la seva mare cansada de tot el que estaven vivint i dels maltractes del seu marit, va agafar una pedra ben grossa i va trencar l'armari on el seu marit amagava el menjar, només per agafar una mica de sucre per alimentar-se.

Després, a la tornada del maltractador, la seva mare estava atemorida perquè no sabia el que passaria. Amb raó sentia tanta por perquè després de veure el que havia fet, el seu marit la va agafar i

la va colpejar molt bruscament fins que va fer-li ferides obertes a la cara.

Sense saber com, ella va poder escapar de les urpes del seu marit i amb Malika encara en estat de xoc, va anar a comissaria per denunciar-lo amb les ferides encara obertes.

Hores després, el seu marit estava empresonat i ella a l'hospital amb la seva filla. La mare tenia molt clar que no volia estar més en aquell lloc, i va decidir emigrar a Marroc, a la recerca d'una vida millor en la que no fos maltractada i no passessin gana cap de les dues.

Noura Dardou, 4B

BARCELONA EN EL SIGLO XX

Era un fin de semana de verano como cualquier otro. Hacía un día espléndido mientras mi abuela y la suya salían de su tienda de barrio. Se acercaba la hora de comer y ya era hora de volver a casa para preparar la comida.

Mientras caminaban por las bellas calles de Barcelona de camino a su hogar, se escuchaban unos fuertes gritos de un grupo de gente a lo lejos de la Rambla. Cada vez esos chillidos se fueron convirtiendo más bien en palabras en forma de protesta. Cuando se percataron del significado de los chillidos ya era demasiado tarde. Eran de un grupo de manifestantes que estaban siendo perseguidos por los "grises". Desafortunadamente, acorralaron a los reclamantes a unos pocos metros de ellas dos. Los oficiales de la ley se acercaban lentamente a los manifestantes y lo peor ocurrió. Comenzaron a pegarles con las porras sin ningún remordimiento. Mi abuela al ver tal atrocidad comenzó a llorar sin parar y mi tatarabuela de inmediato le cogió por su brazo y comenzaron a correr. Unos minutos después llegaron a su domicilio y se sentaron junto a la chimenea para hablar sobre ello.

Mi tatarabuela mintió a mi abuela. Le dijo que esas personas eran un grupo de bandidos que acababan de destrozar varias tiendas. Posteriormente mi abuela tenía muchas dudas al respecto, pero mi tatarabuela para protegerla le prohibió hablar del tema. Durante muchos años mi abuela fue protegida por una mentira.

*Un engaño que le evitó el daño que suponía conocer el mundo real,
el Franquismo en la época.*

AQUELLA DICTADURA ESTALINISTA

Era una fría noche de invierno en Pyatigorsk, Rusia. Había nieve, familias celebrando la Navidad, niños jugando en trineo y abriendo regalos... Entre todos los niños de ese pueblo tan reluciente, destacaba mi abuela, Ludmila Fokina. Ella era una niña encantadora y simpática, ayudaba a cualquiera que lo necesitase y siempre luchó por sus derechos ya que Rusia siempre ha sido un país muy racista y machista. Como era habitual, en aquella noche de postal navideña, Ludmila estaba volviendo del colegio en lo que allí llaman marshuti. Al llegar a casa, lo único que notó fue un enorme silencio, raro ya que cuando llegaba a casa después de estudiar siempre había una buena vibración y risas entre sus padres. Pero era una chica lista, y sabía que sus padres estaban en contra de Stalin y fue de inmediato a casa de unos amigos de sus padres, estaban llorando porque no sabían cómo decirle a mi abuela que se los llevaron porque habían descubierto que estaban en contra. Algo húmedo empezó a caer por su mejilla, una lágrima, dos... Empezó a llorar sin saber qué hacer, le dijeron que se quedase en esa casa, hasta que tuviesen noticias.

Pasaron los días y seguía sin recibir noticias de sus padres; ya asimiló lo que venía después. Los amigos con los que se había quedado durante los primeros días de la desaparición de sus padres, la acogieron. Desde ese entonces, mi abuela no sabe qué pasó ni qué fue de ellos. Sin embargo, aparte de mis bisabuelos, 1,4 millones personas fueron asesinadas o fusiladas por motivos políticos por Stalin.

*Mi abuela sigue intentando averiguar qué es lo que realmente pasó.
Lo mínimo que se merece es saber cómo murieron.*

*Imagen de mi abuela durante el estalinismo, junto al pueblo donde vivía:
Pyatigorsk en 1952.*

LA DICTADURA DE ESPAÑA

Aquel día de verano, era un día muy normal. Se levantó, se vistió con la poca ropa que tenía, se puso un bañador para ir al río más cercano, ya que hacía demasiado calor, se despidió de su padre y su madre con dos besos, y fue a casa de uno de sus mejores amigos. Se llamaba Juan. Le saludó y se fueron al río. Estuvieron toda la mañana en el río hablando y bañándose. A las dos volvieron a la casa de Juan, dejó a su queridísimo amigo en la mismísima puerta de su enorme casa. Al darse cuenta de las horas que habían pasado, fue hacia su casa con prisa ya que su familia le esperaba para comer. Al entrar en casa se dio cuenta de que la expresión de la cara de su madre no era muy buena, ya que le salían un par de lágrimas y su rostro estaba pálido. Corriendo le fue a preguntar qué era lo que sucedía. Para su sorpresa le contestó con algo que le dejó la cara más triste que la de su propia madre. Le dijo que su padre iba a ir a una guerra, ya que se habían sublevado los militares y el gobierno había sufrido un golpe de estado. Fue rápidamente a la habitación de sus padres a ver si él se escondía allí. Para su sorpresa vio que no estaba. Llorando se tiró al suelo pensando que sería la última vez que vería a su padre.

HISTORIA DE MI ABUELA

Cuando mi abuela era más joven, estudió en una escuela especial en Letonia. Me contó la historia de cómo se enamoró de mi abuelo en esa escuela. En la escuela, mi abuela no era particularmente diferente y no era popular entre los niños. A veces se burlaban de ella y se reían de ella porque venía de una familia pobre. Todos los días, después de la escuela, iba a casa y bordaba diferentes blusas y calcetines. Tenía tantas cosas tejidas que no había dónde ponerlas. Un día, como siempre, al regresar a casa, se encontró con compañeros de clase que constantemente la insultaban. Empezaron a empujarla y a insultarla. En un momento en que la empujaron, se cayó y todas las cosas se esparcieron por la calle. Luego vino un niño y se llevó a todos sus compañeros de clase y ayudó a mi abuela. Este era mi abuelo.

L'ÚLTIMA CARTA

Tot va començar un 24 d'abril de 1943, quan jo només tenia 4 anys. Estàvem enmig de la Segona Guerra Mundial contra Alemanya.

Aquell matí jo m'havia despertat a les 6 pel soroll dels avions militars, la mare havia preparat l'esmorzar pels meus germans i per a mí.

Aquell dia el meu pare havia marxat aviat, per lluitar en un

d'aquells combats que duren uns quants dies, quan ho feia em venia a fer un petó per acomiadar-se de mí, però aquella vegada no ho va fer. Cap a les 10 del matí va sonar l'alarma de guerra i vam córrer cap al búnquer secret del jardí. Allà teníem una mica de menjar i molts jocs de taula i joguines per passar l'estona.

Ja era mitjanit i va arribar una de les cartes que ens enviava el nostre pare, el que jo no sabia és que aquella seria l'última carta seva que llegiria.

Era migdia del 25 d'abril de 1943, aquell dia el meu pare tornava a casa, i jo i els meus germans l'esperàvem impacients a la porta.

Però ell no apareixia, la mare ens va dir que arribaria una mica més tard. No va ser fins l'endemà, quan un militar amic del meu pare va venir a veure'ns a casa, tots ens vam quedar glaçats quan ens va dir que l'avió del meu pare havia desaparegut al mar d'Itàlia i l'havien donat per mort.

En aquell moment em vaig donar compte que aquella carta que havia arribat el dia anterior contenia les últimes paraules que havia escrit el meu pare abans d'agafar el seu últim vol.

LA BALA IMPACTANT

Va començar al mes de juliol, el dia 12, de 1936. Estàvem al bell mig de la Guerra Civil Espanyola.

Jo estava amb el meu pare, al menjador, parlant de la vida, sense cap preocupació, tots feliços!! Fins que un amic militar del meu avi va picar i li va començar a explicar que volien reformar diferents propostes del govern, llavors el meu pare es va posar molt nerviós i inquiet. Al cap d'una estona de discutir amb el seu amic, ens va comunicar que marxava de casa una temporada i que ho feia per nosaltres, pel nostre futur.

Jo el cridava dient-li que no volia que marxés, que estava preocupada per ell, no volia que li fessin mal ja que estàvem en guerra al país, hi havia molts perills i potser no es podria defensar i el podrien matar.

Per sort, al cap de tres setmanes va tornar, sa. Caminava malament, i en preguntar-li ens va explicar la seva història sobre la bala maleïda.

Havia participat en una batalla, quina inconsciència, amb uns militars que volien entrar a un petit poble de muntanya, amb no bones intencions.

Era molt difícil aconseguir-ho perquè portaven armes de foc però el seu grup i ell van posar tota la seva ànima per tal que fessin mitja volta. Va haver-hi un moment que gairebé maten a un company seu, que era el cap de la seva banda, i sense ell no eren res, però quan un militar estava davant seu i el va disparar, el meu avi es va posar davant, amb la conseqüència que dues bales li van tocar a la cama esquerra.

Els seus companys van venir a socorre'l i va poder sobreviure perquè les bales van entrar i sortir sense provocar-li mals irreparables. Per aquesta acció es va convertir en un heroi entre els companys del seu grup. Li va fer molt de mal, és clar, va patir molt, però el van traslladar a l'hospital on li van poder curar les ferides. Una de les bales, que ell anomena la bala maleïda, li va tocar el genoll, de manera que no podia moure'l bé, i d'aquí que caminés amb dificultats.

Quan el meu pare estava explicant aquests successos estava amb la pell de gallina i molt espantat. En acabar només vaig poder dir-li "ets molt valent, per a mi també ets un heroi" i li vaig fer una gran abraçada plena d'alegria.

FUTBOLISTA PARA SOBREVIVIR

Francisco estaba en un campo de concentración en Santoña. Fue detenido mientras volvía a casa después de participar en la batalla del Ebro (que fueron derrotados), por ser un soldado republicano en la Guerra civil española. Él se encontraba en un pelotón de trabajadores y cada día pasaban una hora andando en medio de la nada para ir a hacer unas obras en medio de un prado. Las diez horas de jornada eran muy duras y consumían todas sus energías.

Francisco era muy bueno jugando a fútbol y entre los prisioneros se hacían partidillos donde los guardias apostaban. Tuvo la suerte de que los guardias apostaban por él. A cambio le alimentaban bien y no le hacían hacer trabajos forzados.

Hubo una época que Francisco se puso malo, tenía problemas de respiración, vomitaba continuamente y no podía andar pero igualmente los guardias lo tenían que llevar a la obra para que las personas de alto rango no se dieran cuenta de que lo mimaban más que a los otros, así que lo llevaban con una camilla atada en un burro de carga. Un día que iban hacia la obra se cruzó en medio del camino un conejo, que hizo que el burro se alarmara y se tambaleara haciendo que ambos, el burro y Francisco, cayeran en una fosa común llena de muertos que había al lado del camino. Francisco se dio por muerto ya que pensaba que no lo recogerían y que lo dejarían morir en esa fosa común. Estaba estirado encima de unos 50 muertos. Al cabo de media hora oyó unas voces conocidas; los guardias habían obligado a hacer bajar a el pelotón de trabajadores donde trabajaba para rescatarlo.

Al final con mucho esfuerzo lo pudieron sacar y todo quedó en un gran susto.

CAMPO O HIERRO

Cada vez que pienso en ello, no puedo evitar que un gran sentimiento de frustración me invada todo el cuerpo. Llevo todo el día trabajando en el campo, cultivando los productos que me dan mis padres. No es un trabajo extremadamente duro; no querría yo estar luchando en la guerra; pero tampoco es algo que disfrute. A lo que de verdad me gusta dedicar el tiempo es a la herrería. Me desenvuelvo muy bien y disfruto cuando puedo manipular el hierro a mi antojo.

Esto, junto con mi pasión por el fútbol, es a lo que me gustaría dedicar toda mi vida. Pero no puedo. No puedo porque no es lo que, según mis padres, debo hacer. Siempre que le expreso mis deseos a mi padre, me contesta:

—Joan, no deberías malgastar tu tiempo con esos cachivaches. Tú lo que tienes que hacer es estar con tu madre y conmigo en el campo. Si no ¿de qué piensas que vamos a comer?

De algún modo lo entiendo. Estamos en 1938 y la situación actual en España no es muy favorable. Los franquistas luchan contra los republicanos cegados por la ideología de su líder. En estos tiempos de guerra Civil no podemos derrochar la poca comida que logramos cultivar, y dos manos más en el campo son de mucha ayuda. Pero es

un arduo trabajo que requiere estar muchas horas bajo el sol haciendo movimientos muy monótonos.

Por ello, hoy he decidido que voy a compaginar los dos oficios. Voy a dedicar la mayor parte del día a trabajar en el campo y durante el tiempo que sobre trabajaré con el hierro. Así, lograré el balance perfecto entre lo que debo y quiero hacer.

Jana Piñero, 4A

LOS OJOS DE MARGA

En este preciso momento a Marga le cambió la manera de ver las cosas: su abuelo fue arrestado por hablar en catalán. Pasaron los días y ella solo podía oír el sonido de las sirenas como si fueran a por ella. Además, la atormentaban las disputas familiares y los comentarios de sus profesores y compañeros de clase, que la juzgaban por el arresto de su abuelo, Las voces que la acusaban de ser roja eran cada vez mayores.

Tan solo tenía 13 años y la única opción era estar callada por la obvia razón de ser mujer. A la hora del almuerzo, momento de dolor y lágrimas, no podía aguantar más el llanto que tenía. Metida sola en el baño debía procurar no hacer demasiado ruido para no llamar la atención y causar estragos a su familia.

Al pasar los días se dio cuenta de algo que no todo era de color de rosa: era un mundo dominado por hombres y un tipo de régimen asqueroso dominado por Franco que tan solo quería privar los derechos y las libertades.

Siendo esa la cruda realidad, comenzó su etapa de madurez sabiendo que, para no tener problemas en su pueblo tenía que fingir a toda costa. Pero por muchos intentos que hacía no podía parar de escuchar los rumores y la angustia le recorría por el cuerpo; sentía que, si no hacía todo lo posible para parar los comentarios, sería su culpa si arrestaban a su familia. Pero, milagrosamente, su abuelo fue liberado al pasar los meses.

TODO PARA SOBREVIVIR

"Un año más... Se me hizo muy corto y aún no sé cuándo acabará". Esto es lo que pensó Petre en un momento de soledad. La guerra aún estaba en pleno auge y los soldados estaban más que preparados para dar sus vidas por la patria de Rumanía.

Petre Șusca, un gran defensor de su país y un soldado como ninguno, con tan solo veintiséis años, se adentró en una gran guerra no por obligación sino por su honor como hombre.

Una tarde estaba solo en su aposento en la base militar rezando para que todo saliera bien y pudiera volver a ver a su mujer e hijos, de repente, llegó un superior diciéndole que se preparara para el siguiente enfrentamiento, rápidamente cogió su arma y su caballo, un caballo que él mismo crío, un potro blanco que resaltaba en cualquier lugar, y se puso firme junto a todo el ejército. Llegando a la zona del conflicto, Petre estaba hablando con un compañero suyo que estaba aterrorizado; tenía mucho miedo a la muerte. Llegaron a la batalla y comenzó la brutalidad.

(mayo de 1944) Apenas tuvieron tiempo de prepararse. Pasaron varios días y la cosa no avanzaba. Petre estaba en primera fila, entre disparos, lanzó una granada y le dio a un pelotón enemigo y acabó con él. Avanzando cada vez más, en un imprevisto, todo su pelotón había caído en una trampa explosiva muriendo al instante. Petre se había quedado solo con su caballo. Llevaba cuatro días sin comer nada. En un acto de supervivencia puso la pistola en la cabeza de su caballo y lleno de tristeza apretó el gatillo.

ROMANCE

Un día, me levanté por la mañana y no recordaba nada, así que pregunté a mi nieta. Ella me dijo que la había cogido porque se pensaba que era un juguete. Como tenía 10 años no la regañé. En el salón me encontré a mi hija, y ella me preguntó por qué no la castigué. Era muy pequeña.

Por la tarde, la bisabuela se puso a ver la tele junto a su nieta. Pasada una hora se aburrieron. Poco después, a la bisabuela se le ocurrió contarle una historia de su infancia a su nieta. En esa historia, la bisabuela describió un romance que tuvo de joven en aquellos tiempos. Ella contó que se enamoró de un chico que conoció en la universidad, aunque ella estuviera enamorada de él, el chico no lo estaba de ella: la trataba mal y no le hacía caso.

Finalmente, Jadviga consiguió superar esa historia y el chico bien arrepentido volvió a ella pensando que ella aún estaría enamorada de él.

La bisabuela le dio un consejo a su nieta que jamás olvidará, le dijo: "amarás a quien no te ama por no haber amado a quien te amó".

LA HUMILITAT EN PERSONA

Era un dia qualsevol a principis del segle XX, Bonaventura Llibre Costes estava treballant al camp com cada dia a Lloret de Mar. Ell treballava molt, tant que feia el sou d'una setmana en tres dies, no podia viure sense treballar. Al camp una senyora es va acostar i li va demanar una ajuda econòmica, en Ventura va dir: "Agafa'ls i no me'ls tornis!"

Ell era així d'humil! Donava diners a la gent que ho necessitava sense demanar res a canvi, per aquest tipus de coses era estimat per tot el poble, sabien que en Ventura podia fer de tot, llavors li demanaven ajuda i com que ell estimava treballar, tothom hi sortia guanyant.

Va viure així molt de temps, va fer moltes coses com tallar un bosc ell mateix, va fer labors molt complicades i va seguir ajudant i estimant a la gent del poble.

Quan va arribar la Guerra Civil ell no hi havia de participar perquè ja era major de 40 anys, però hi havia gent que havia de lluitar i no volia, llavors s'amagaven als boscos, s'anomenaven els emboscats. En Ventura en mantenia un al bosc de Rocagrossa, cada dia l'alimentava i tenien xerrades breus perquè l'emboscats no es sentís sol.

Quan la guerra civil va acabar en Manel; l'emboscats, es va anar a entregar a la guàrdia civil. La cosa no va acabar gaire bé i el van

matar, però la seva dona li va oferir a en Ventura si volia comprar la casa on vivien i ell va acceptar.

Ara aquest habitatge és la casa gegant on viuen els meus avis i el meu tiet, a Rocagrossa, i tot gràcies a en Ventura.

LA CANYA I L'ULL

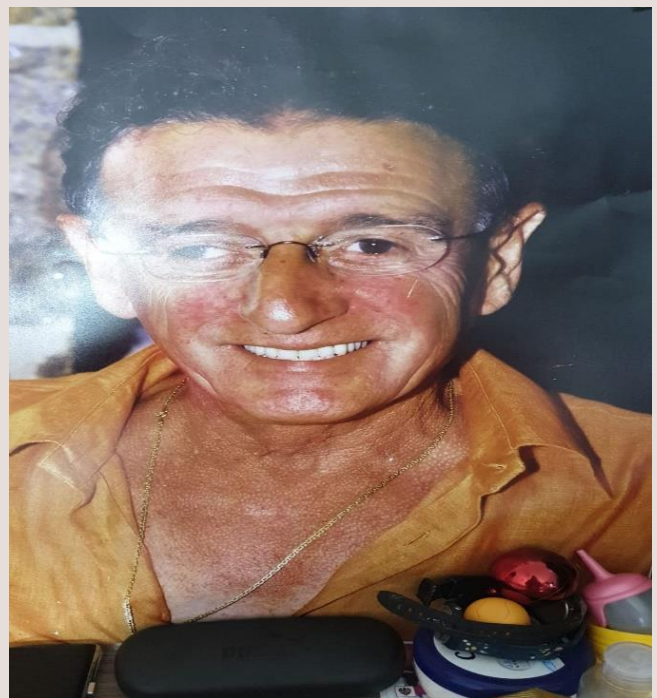
Era una freda tarda d'un dimarts 3 de novembre de 1959 i un jove de nom Joan Saís tornava cap a casa com cada dia. A l'arribar es va trobar una situació a casa molt estranya, no hi havia ningú i ell vivia amb els seus pares i la seva germana. Però no li va donar importància. Al dia següent va anar a l'escola amb normalitat.

En Joan va arribar a classe amb l'hora justa i tocava EF. En aquella època ensenyaven com volien els franquistes, marcaven una educació limitada als pensaments del seu bàndol. Ell era un gran aficionat a pescar i justament aquell dia van sortir a pescar a la costa. Van passar les hores i estaven recollint, un parell de nens estaven jugant amb les canyes abans de marxar i van tirar l'ham. Amb la mala sort que va caure a l'ull d'en Joan.

Els nens espantats van marxar corrents perquè no volien estar castigats.

En Joan va començar a cridar desesperat i adolorit. Els professors espantats van portar en Joan cap a l'hospital el més ràpid possible.

Aquell mateix dia en Joan va perdre la vista d'un ull, i va haver de portar ulleres tota la vida.

En Joan una setmana abans de morir.

UNA VIDA DURA PERÒ FELIÇ

La meva besàvia es deia Ruska Valeva Paskaleva i va néixer el dia 02 de l'1 de 1940 a la ciutat Devnya. Llavors les dones donaven a llum a casa seva i la meva besàvia va néixer a casa.

La meva besàvia va néixer durant la Segona Guerra Mundial (1939-1945).

Des del setembre de 1944, Bulgària estava en guerra amb Alemanya (al costat de la coalició aliada anti-hitleriana). En aquell moment Bulgària encara estava governada pel tsar Boris III.

Un any després de la Segona Guerra Mundial, va començar el comunisme a Bulgària (1945-1989), governat per Todor Zhivkov. Durant aquest temps, es van prohibir moltes coses a Bulgària per exemple: la importació de béns industrials, sortir de les fronteres de Bulgària, no es va permetre a la gent parlar contra el govern i el president, etc.

La meva besàvia va començar a estudiar el 15 del 9 del 1947 a l'institut Hristo Botev. Però el 1954 ella va interrompre la seva educació per culpa del seu pare qui opinava que les nenes no havien d'estudiar sinó ajudar a casa i al camp. Però la meva besàvia va estudiar en secret i va ser la millor de la classe en matemàtiques.

La meva àvia es va casar amb Ivan Todorov Paskalev el 21 del 8 del 1961. Llavors les dones no tenien dret a triar els seus marits i els seus pares van decidir amb qui s'havia de casar.

La meva àvia tenia molta por perquè no coneixia l'Ivan. Un any després va néixer la seva primera filla Petranka Ivanova Apostolova, el 9 del 3 del 1962, i tres anys després va néixer la seva segona filla Todorka Ivanova Velikova, el 6 del 2 del 1965.

Ella va començar a treballar quan tenia 32 anys en una fàbrica de ciment com a operadora de grua a la ciutat Devnya. Però va deixar de treballar l'any 1981 perquè va néixer el seu primer net i havia d'ajudar a la seva filla.

Any 1964. Ruska amb el seu marit i la seva primera filla. Estava embarassada de la seva segona filla.

